Zlato v ohni.

Obrazy ze života od Václava Tilka.

(Pokračování.)

KAPITOLA III.

"Paní učitelová," pokračoval polesný, "kolik byste mu řekla, kdybyste ho potkala i nevěděla, že jest už farářem?"

"Byla nějaký rok přes dvacet," nemýlil se domácí paní, "a když bych na něm viděla kolárek, myslila bych, že je teprvé bohoslovcem."

Velebníček se jí lecterně usmíval.

"Ženské tomu rozumějí," tvrdil pan Hubáček. "Na každý způsob jste v nejkrásnějším věku. Kdybych já byl na vašem místě, nechal bych farku být farkou, nezahrabával bych se do zastřešené vesnice, nýbrž šel bych, kde by mne dovedli ocenit, kde bych byl živ jako kníže — šel bych jedním slovem k opeře."

"Já — kněz?" ptal se s podivením pan farář. Ostatní nevěděli, jak se k návrhu pana polesného tváříti; jen pan správce zdálo se, že s ním souhlasí.

"Krom vašeho posvěcení — toť víte, já mínivám co světský člověk, dost možná, že někdy trochu pohansky — rač mi to pán bůh milostivě odpustit: avšak sličhal jsem nezřídka s kazatelny, že hřívnu sobě svěřenou zahrabávati pán bůh také zakazuje. A takový tenor, jako vy máte, je velmi vzácnou hřivnou — takových hlasů je tůze pořídku, špatnějších se pletí náramnými tisíci. Jděte k opeře, a za nějaký rok budete světoznámým umělcem."

Pan farář poklidně odpověděl: "Kdybyste ani nenadsazoval, kdybych opravdu měl schopnosti, jaké mi přisuzujete: já jsem sluha církve a mým povoláním jest docela něco jiného nežli skvělé postavení a slavná budoucnost. Již mne tedy musíte na mé farce nechati."

"Co se nás týče, my tím jenom získáme," řekl polesný. "Naše kvarteta teď budou znamenitá, s takovým tenorem jako je váš, a s takovým basem jako má náš pastor."

Pan farář poznovu živě vztýčil hlavu a upřel na polesného tázavě své zraky.

"Kdo, prosím?" ptal se po malém pomlčení, jako by byl nedoslechl.

"Pastor Svoboda z Habrové," vykládal pan Hubáček nic zlého netuše, ano s největším duševním poklidem bažantí stehýnko rozkrajuje. "Neznáte ho posud? To si pospěšte s ním se spřátelit. Bude to pro vás dojista nejlepší společník, už proto, že ze všech nás má nejvíce volného času. Tím nechci říci, že by svůj čas mařil zahálkou; je to tuze řádný muž. Ani o eho včelařství jste dosud neslyšeli? V tom je přece široko daleko rozhlášen. Podivíte se, až jeho včelařské hospodářství uvidíte!"

"A společník je tuze milý," dodával správce.

"Ráď věřím," podotknul hlasem poněkud utajeným farář. "Prosil bych pana polesného pouze za maličké vysvětlení — proč o tom pánovi pravíte: náš pastor?"

"Proč?" pozastavil se pan Hubáček. "Inu předně proto, velebníčku, že je jakýsi sousedem naší myslivny, a za druhé, že je částečně také duchovním pastýřem mé rodiny."

"Vaší rodiny?" dí farář, kterému toto vysvětlení bylo teprvé pravou hádankou.

"Ano mé rodiny, totiž mé manželky. Ona je evangeličtka. Proto v našem domě říkáme tak dobře: náš pastor, jako: náš farář. Děti naše náleží do vašeho stádce, a proto budete mou Lorinku dáti pán bůh za týden oddávati. Svátek, který připadá uprostřed týdne, přichází těm mladým lidem jako na zavolání: za osm dní budou míti všecky tři obřádky i s oddavkami."

Pan farář poslouchal tuto řeč s okem na talíř sklopeným a s tváří poněkud uzardělou. Potom jal se pana polesného vyptávati na zdejší lesy, na zvěř, na lovy, a ukázalo se, že rozumí honbě, že si také sám rád střelí na veverku nebo na zajíce. Odtud přešel hovor na polní hospodářství, při čemž konečně i starosta Kohout, zadní Kysela a mlynář Soukup rozhovořiti se mohli. Pan důchodní Brčál i potom jako dřív toliko všem chutě hlavou přisvědčoval ale jinak mlčel; výmluvnost nebyla vůbec jeho silnou stránkou — kromě toho žil teprv dvacet roků mezi českým lidem a proto češtinou jenom dosti těžce lámal.

I byla celá společnost v nejlepší míře, když pan správce zahájil řadu přípitků; každý z přítomných — vyjímaje pana důchodního — snažil se jednou řečnil, a každá řeč provázena byla hlasitou pochvalou i končila se ťukáním sklenice o skleníci. Naposledy vzdělí už jen pan polesný, komu ještě připiti; ale vzal si k tomu pana faráře s panem správcem a s panem důchodním stranou, vrátil se čtveráčky tajemným způsobem a přitiskl svůj hrnotný hlas. Velebníček se v duchu svém nedomníval jinak nežli že ho budou nutiti, aby ťukal na zdraví Habrovského pastora; ale byl na omylu.

"Mám ještě jedno na srdci, a však nevím, zdali to smím také míti na jazyku," promluvil pololeptem pan Hubáček. "Řekněte tedy jen sůvko: není člověka dobře býti samotnému — ani na fafe. Ať žije kobo máme rádi! Sláva nekanonickému stáří!"

"O prosím, prosím!" dí pan farář otrhnuv pozdvižen sklenku. "Tu já nemohu připíjeti!"

"Budeme tedy my připíjeti dvojnásobně," podotknul pan správce, a pan důchodní mrkal k tomu tak veselo a kývat takovou horlivostí hlavou, že by každý řekl: Teď už promluví! Ale nepromluvil přece, nýbrž věrně podle slov správcových připil dvojnásob.

KAPITOLA IV.

Skřivánci a vlaštovičky pod klidnou, běloučkými beránky pokrytou oblohou, a vrabci i pěnkavy v březovém hájku hlasitě si to libovaly, že parno denní už povolilo a že nyní venku tak milo, když pan farář Čacký konečně na své fafe se octnul. Kostelník Liška podal mu několik psaní.

"To a to," ukazoval kněz dvě "je tu již od včerejška?"

"Nikoli, velebnosti," odtušil Liška, nemoha se toho dočkati, aby ukázal, jak náležitě umí pány titulovati. "Posel chodí ob den na poštu, přinesl tedy všecko dnes najednou."

"Toto je od paní hraběnky," prohodil pan farář k sobě, prohlížeje adresu za adresou.

"Od její milosti," poznamenal kostelník, ačkoliv jeho potvrzení panu farářovi nijak třeba nebylo. Ale Liška věděl, že pan farář až posud byl vychovatelem v hraběcím domě, i chtěl dáti na srozuměnou, jak zbytečno by bylo, teprvé nu mnoho povídati.

"Nářadí jste rozbalil?" tázal se kněz rozhlížeje se po dolejších místnostech fary.

"Rozbalil," dal Liška v odpověď, "a také prozatím rozestavil — jen že nevím, jak s tím ráčíte býti spokojen, velebnosti."

Titul, jehož kostelník užíval, se panu farářovi nevalně líbil; rychle se otočiv pravil: "Říkejte mi — duchovní otče."

Kostelník nachýlil své lysé čelo na znamení, že rozkaz pánův slyšel, avšak ani slovíčka neřekl — na znamení, že se s rozkazem tím nesrovnává. Pan farář mohl snadno býti synem toho, jemuž své duchovní otcovství do úst kladl, a kdo by je byl tak pohromadě státi viděl, sotva by se byl zdržel úsměvu, když by se byl velebníček po otcovsku a starý Liška po synovsku tvářil. Sám pan farář na místě pocítil, že v jeho žádosti je cosi komického, i neměl to Liškovi příliš za zlé, když ho potom ani jednou duchovním otcem netituloval.

Liškova neposlušnost neměla příčinu svou v tom, že by snad byl duchovního otcovství páně farářova neuznával — nikoliv: mohl přistoupiti nejstarší dědík z osady, devadesátiletý výminkář, a nazývati mladičkého kněze duchovním otcem, v Liškových očích bylo by to bývalo zcela v pořádku. Ale přičilo se mu, že jej pan farář svou žádostí řadil mezi nevědomce a sprosťáky, kteří světa neviděli, kteří nikdy s pány nebývali a tudíž neznali, co se každému sluší. Pan farář mohl tak jednati jen proto, že ho posavad tajno bylo, co v Liškovi vězí. Myslil nejspíš, že nedovede více než kostelničit a hrobařit; ale v tom byl na velikém omylu. Liška byl všestranný umělec. Jakožto výrostek byl poslán do Vídně, aby se tam naučil krejčovině; ale jeho podnikavý duch nedal se obmeziti jehlou a cihlíčkou. Když se po několika letech do svého rodiště vrátil, pod vysokým cylindrem a vlaštovčím fráčkem, s nímžto si po lidově vyšlapoval, skrývala se tak veliká zásoba světské moudrosti, že rodáci jeho sice jenom velmi nedostatečně jej pochopiti mohli. K tomu přišel brzy potom ještě na vojnu; nestal se tam ani frajtrem, ale pouze proto, že byl svým představeným přespříliš chytrý. Od té doby mnoho vody uplynulo, avšak počet různých umění Liškových se tím časem netenčil, nýbrž netaviště rozmnožoval. A tak nyní dovedl netoliko vyzvěděti, pana pátera obědkati, svíčky na oltáři rozsvěcovati, kaditelnicí houpati, polatinsku kněze odpovídati, alebrž uměl také s rovnou obratností sub vytrhnouti jako dolek udělati a na střechu přišiti, tak dobře polámané hodinky jako spadlé mandle spravovati, přištipkovati jako kuchařiti, pole vyměřovati jako šmahavý tabák dle svého vlastního receptu připravovati, na zajíce číhati tak jako mezi míň na světlo vybírati, tlampače o svatbě dělati a k masopustním maškarádám larvy lepiti — uměl kromě toho stejně s travnou kosou jako s hrabicí, stejně s hoblíkem jako s žiročnou, osnákem i nebozezem, s fogotem jako s klarinetem zacházeti. A v každém tomto umění měl svůj zvláštní fortel, jehož nikdo jiný neznal; a každým tímto uměním se rád zaměstnával, jenom jehla mu nevoněla: při krejčovině byl by měl nejvíce práce a nejvíce výdělků, ale on se jí nejméně držel, nejspíše proto, že nejvíce skličovala i dusila jeho všeuměleckého ducha, který jej vždy k novým věcem neodolatelně pudil. Právě teď byl Liška v novém učení: vyhledati všecko sám v mešní knize podle direktáře, a pak před lidmi s panem farářem latinou se dorozumívati — to bylo vrcholem jeho ctižádosti. Nejdříve ovšem musilo velebníčkovi vzejíti světlo, že Liška není služebník, jakých jde mandel do tuctu.

Vystoupili z přízemí do prvního patra. Pan farář zatím zvolna rozpečetil psaní od paní hraběnky, ale překročiv práh prvního pokoje nahoře zapomněl je čísti.

"Odkud se tu béře tento krásný nábytek?" ptal se u velikém podivení pohlížeje vůkol.

"Speditér to sem včera ze železnice přivezl," vysvětloval kostelník.

"Mně přivezl?!"

"Ano, vašnostpane. Nikomu jinému, já se ho důkladně vyptal."

Velebnému pánovi projelo hlavou domnění — rychle pohledl do listu, který v rukou držel a který tu již včera býti měl: — skutečně!

"To je překvapení!" pravil pak polo k sobě polo k Liškovi. "Paní hraběnka mi tímto nábytkem činí dar na rozloučenou."

"Můj bože, to musí býti dokonalá dáma, její osvícenost!" zvolal v radostném pohnutí ale s uctivou šetrností Liška.

"A jak je to všecko pěkné," dí farář zkoumaje kus za kusem, obmatávaje látku a opražuje řezbu na lenoškách.

"Však se také skoro celá obec sběhla na ty skvostné věci pohledět, když jsem je rozbaloval" řekl kostelník. "Jen zdali to tak bude moci obstát, jak jsem to rozestavil?"

"Ó ne, ne —" usmál se velebníček. "To musíme teprvé spořádat!"

"Poručejte —"

"Dnes nikoliv, dnes je boží svátek. — Zdali pak se nic nestalo pánu?"

"Nic jiného, než že se trochu rozladilo. Ale to pan učitel už spravil — seděl u něho včera celou hodinu."

Liška nedodal, co si myslil: "Budoucně mohu je naladit já sám." Však byl včera viděl, jak se to dělá, a do noci sobě na klávesy ťukal; bylo mu pravým mlsem, když se pohodlně s novým a k tomu tak vznešeným nástrojem seznámiti mohl — písničku "Zahrajte mně mou Litoměřickou!" uměl už celou jedním prstem na pianu vyklepati.

Pan farář sáhl zvolna rukou na piano a pravil: "Naladěno jako na koncert. Pan učitel tomu patrně rozumí, a je to velmi hodné od něho, že to před mým příchodem učinil. — A však hle, okna plná květin — komu pak za tu pozornost mám děkovati?"

"Naše dámy se dověděly, že ráčíte být milovníkem tuzemských věcí —" řekl s úsměvem Liška. "Květiny jsou od nich jako na oltáři prádlo a polštáře."

"To mne velice těší — jsem jim za to tuze vděčen," dí velebníček, ale nevyptával se, které to "naše dámy" jsou.

Prošel všecky pokoje a přesvědčil se všude zvlášť, jaká jest odtud vyhlídka. Pak přeletěl zrakem i poslední list — obsahoval též blahopřání jako všecky ostatní — šel nazpět skrze pokoje, přestavil jen tak náhodou sedadlo, přestavil druhé, chopil se i stolu, Liška mu pomohl — nežli se toho sami nadáli, byli v tak pilné práci, že na nich rosa stála. Pan farář chodil kabát, poručil kostelníkovi, aby rovněž učinil, a tak stavěli a přestavovali, věšeli a převěšovali do poslé tmy. Pan farář buď zapomněl, že je nedělje, anebo nemohl odolati mocnému vábení, aby nové svoje hnízdečko ihned tak upravil, jak mělo dále býti.

Liška učiniv světlo neměl více naboře co činiti. Velebníček zůstal posléze opět samoten. Všecko co dnes zažil, končilo se nyní pocitem dokonalé spokojenosti; byl to nyní tak samostatným pánem, jakým posud ještě nebýval, měl svou nezávislou domácnost, tak příjemně upravenou, jak si to jen přáti mohl, a lidé, mezi které jej osud uvedl, uvítali jej se všemi důkazy vřelé srdečnosti. Také dílo, k němužto sem přicházel, jej vábilo i povznášelo; byltě proniknut duchem apoštolské horlivosti a věděl, co málo komu povědomo bylo, že totiž nově zřízená fara mimo účel obyčejný také jistotou zvláštní úlohu vyplniti má. Buková naléhala se na rozhraní osady katolické i evangelické, farnost, ku které prvé byla náležela, měla velikou rozsáhlost, tak že i sobě svědějšímu duchovnímu správci Buková už silně z ruky ležela. Nynějšího duchovního správce však představení jeho nepočítali zrovna k nejsvědomitějším a proto se tím úsilovněji o to zasazovali, aby na světském patronátě zřízení nové fary v Bukové vymohli. Páter Čacký chodě sem tam po pokoji, v duchu svém živě viděl vysokou postavu s hladkou tváří, velmi určitými tahy na hlavě, s leskavou vlásenkou a slyšel ostrý přidušený hlas, an k němu mluvil: "Posíláme vás na štaci velmi důležitou. Pastor Svoboda je člověk nad míru nebezpečný. Fara Bukovská je proto založena, aby byla tvrzí náboženství našeho proti útokům protestantismu na této čáře. Posud tam katolictví arci hrubě půdy neztratilo, ale půda jest jako krtky rozrytá. Očekává se od vás, že svému úkolu sv domitě dostojíte. Na fafe Bukovské musí býti farářem kněz v každém ohledu vzorný; nejryzejší čistota mravů je conditio sine qua non. Naději se, když jsme vás k tomu vybrali, že důvěry naší nesklamete. Buďte zvláště opatrný in puncto generis feminini, neboť stojíte na stráži proti knězi protestanskému, který je ženat a má děti, nemůže tedy tak snadno dávati pohoršení, kdežto vedle něho na knězi katolickém sebe menší úhona v obcování s druhým pohlavím jen tím více je patrná a křiklavá. Proto dobře učiníte, když každý den raději o jednou více než méně se pomodlíte: Et ne nos inducas in tentationem!"

Úkol tento se páterovi Čackému docela líbil, a pevné bylo jeho doufání, že jej ku spokojenosti svých představených provede. Jestliže této obzvláštní důraz kladl na čistotu mravů, zvláště co se týče druhého pohlaví, mohli býti beze vší starosti; páter Čacký v bojích života zvpoň tuto jednu věc měl jistě za sebou. Také se jednou byl zamiloval ano zrovna láskou k ženštině střelil — ale byla to ještě láska študentská, on se s ní dávno vystonal, a bezděčně musil se usmáti, když se na to nyní zpomněl.

Šel i otevřel příruční vak, jejžto s sebou přivezl a v němžto by-

ly nejdůležitější věci jeho vedle nejobyčejnějších potřebností — a vyňav z něho balíček fotografií prohledl je zběžně všecky, odložil velikou většinu jich stranou a s věnoval bedlivější pozornost několika podobizněm, které všecky jednu ženštinu v rozličném přistrojení představovaly. Snad to byly rozličné kostymy divadelní, snad upomínky na rozličné maškarní plesy. Velebníček pozřád se usmíval své bláhovosti, vzpomínaje, s jakým zanícením druhdy na obrázky tyto po celé noci hleděti vydržel — a nyní mohl si je prohlížeti s největším duševním poklidem.

Pojednou ozval se dole jakýsi hramot, i zdálo se mu, že Liška po schodech nahoru přichází. Mimoděk vyskočil, obrázky shrábnul a rychle do skříně schoval: co by si také kostelník pomyslil, kdyby jej tu zastihl, an prohlíží ženské podobizny! Zdání jej oklamalo, Liška nepřišel, nicméně neopomenul pan farář v duchu sobě říci, že vytahovati a prohlížeti ženské fotografie tylo docela obyčejným zaměstnáním.

Raději zasednul si k pianu. Myslil na dnešní slavnost, na změnu, která se v jeho živobytí stala přestěhováním do Bukové, na svoje studentská léta, na svoje dětství — a při těch myšlénkách sahal do kláves nejen si to hrubě vědom, co hraje. Činil asi ve hře tak veliké skoky jako v myšlénkách, ale hra i myšlenky splývaly v duši jeho dohromady a napájely ji blahým pokitkem.

Náhle přestal hráti a zatajil dech. Nemýlil se — venku před domem někdo tleskal rukama; tleskot nebyl hlučný ale zřetelný.

"Da capo!" zvolal jemný hlásek.

Pan farář povstal a přistoupil k oknu. Zrak jeho byl světlem oslněn a venku bylo se již úplně setmělo, nicméně spatřil bez obtíže dole pod oknem ženskou postavu, ježto hře jeho tleskala; tváře její rozeznati nemohl; ale tolik znamenal, že je upravena po městsku.

"Výborně!" zvolala i zatleskala poznovu.

Velebníček z místa nevěděl, co říci aneb co učiniti.

"Umělcovi kvítí!" řekla neznámá, a oknem, těsně vedle pana faráře cosi vletělo do pokoje. Shýbnul se po tom a poznal, že to jasminová kytice. Kytici držel v rukou: avšak co znamenal celý ten výjev? Kdo byla ta dáma? Měl jí dáti nějakou odpověď — a jakou?

Rozpaky jeho rostly každým okamžikem. Cítil, že jest povinen aspoň ještě v okně se ukázati. Přistoupil k němu opět, ale po neznámé nebylo venku již ani stopy — po chvilce přistoupil tam po druhé i po třetí, ale před oknem neviděl už nic jiného než malý háj, v němžto se skrze šero bělaly březové pně a z jehožto středu vysoko vyčnívala mohutná černá sosna...

KAPITOLA V.

Tak pestrá směsice nejrůznějších věcí bavila nového obyvatele fary Bukovské po celou noc, že i když ráno oči protrhnul, ještě hned nevěděl, zda bdí či sní. Ale jenom okamžik trvala tato pochyba: slunce svítilo do pokoje s tak oživující silou, že i malovaná kvítka na zdi skutečně kvésti a voněti se zdála, a všecko, na co pohlednul, na něj se usmívalo, nejinak, než jako by ve dřevě i kamenu vřelé srdce bilo.

Teprvé když se oknem zase do svěžího jitra březový háiek podíval, kmitla se mu neznámá ženská postava poznovu v paměti. Snad se mu také o ní jenom zdálo? Ach nikoli — tam na stolku posud stála jasminová kytice, kterou tak neočekávaným způsobem obdržel a která jakožto nežný přítel květin nesměl dáti uvadnouti. Přivoněl k ní, prohlédnul zvláště každý kvítek, ale sebe zevrubnější zkoumání neobjevilo mu, od koho pochází. Zakroutil hlavou, skoro hlasitě se zasmál, a nalil do nádoby pod kytici čerstvé vody.

Přišel starý Liška, i nastalo nové rovnání, měření, přibíjení a zavěšování. Kostelník jen odskočil, aby zazvonil na mši; o deváté hodině i pan farář odešel do chrámu. Dnes bylo málo dorostlých na službách božích, ale ze školních dětí sotva které scházelo, i zpívaly s tak srdnatou chutí, že mladému faráři, když byl k oltáři obrácen, se zdálo, jako by celý chrám až ke stropu naplněn byl nůtidlenými, jasnovlasými, modrookými andělíčky.

Po mši posvátné prohledl farní zahrádku, vlastně jen místo, které pro zahrádku ustanoveno a ohrazeno bylo a na kterém Liška, aby dosela ladem neleželo, zatím něco užitečných zelin nasázel. Velebníček rozkázal mu, aby opatřil všecky potřebné nástroje, neboť kopati a rýpati s vroubovati bylo jedním z hlavních předsevzetí nového faráře.

Ale nyní byl už čas, aby vydal se na nevyhnutelné návštěvy u zdejší honorace. Musil poříti s panem správcem. Dvůr, v němž tento bydlil, ležel asi deset minut cesty pode vsí, a obsahoval četné budovy: obydlí, stáje, ovčíny, stodoly, sýpky s kolny, tak že se ním malé osadě podobal. Se vsí spojen byl alejí starých kolatých lip.

Pan farář byl by se s chutí zastavil u zahrádky, kterou měli správcovi před okny a ve které na jasném výslunní se skvělo na sta růží od temně rudých až do cela bílých. Ale to nejde, když člověk z velikého světa po prvé do domu přichází učinit svou poklonu.

Vstoupil do starého ale pohodlného stavení. Při zemi byly kanceláře; široké dřevěné schody vedly na prostornou chodbu, kde velebníček na okamžik stanul, neboť za dvěmi, do kterých měl vkročiti, ozýval se tak hlasitý hovor a smích, že tam ani jeho zaklepání neslyšeli. Opětoval je hlasitěji, a tu náhle uvnitř nastalo úplné utišení. Pak se ozval ženský hlásek: "Vejděte!"

Uposlechnuv hlásku octnul se v prostranném, dosti staromódně upraveném pokoji a stanul tváří v tvář ne méně nežli čtyřem mladým, veskrze novomódním krasavicím. Klonil se vážně, i ony kloniły se vážně; ale poněvadž se sotva smáti přestaly, byla vážnost jejich světská i jasná jako jarní den. Jedna z nich, boubelatá dívka s dolíčky v červených tvářích a s čtveračivým pohledem jala se dělati hospodyňku, kterou v skutku byla, ježto správce Hoch už drahná léta ve vdovectví žil.

"Račte se posaditi," prosila, "hned otce zavolám. Avšak, tady už jest."

"Viděl jsem pana faráře přicházeti," ozval se pan správce hned ve dveřích, "i spěchám za ním, aby v tak nebezpečné společnosti nebyl bez přátelské pomoci."

Páter Čacký zarděl se jako pivoňka — nebyl ovšem žertům páně správcovým tak uvyklý jako přítomné krasavice. Rozpaky, ve které byl uveden, měly ten následek, že jen jako ve snách slyšel, kterak mu správce dámu za dámou představuje; klonil se každé zvláště, ale když s nimi už kolem stolu seděl, znal je tak málo jako dřív.

Znenáhla se mu vyjasňovalo: domácí slečně, která v několika okamžicích už sklenky s vínem rozdělovala, říkali Žofie; dvě jiné dívky měly na sobě zcela stejný šat, stejně bohaté rusé vlasy, stejné kadeře, byly tedy patrně sestry, a pan farář brzy vyrozuměl, že jsou to dcery pana důchodního Brčála. Zbývala jen ještě jedna, jižto náhodou zrovna proti velebníčkovi posadili, o které však během rozmluvy nic jiného pochytiti nemohl, nežli že ji nazývali Mininka; byla vysoké postavy, štíhlého zrůstu, měla úhledné tvary, bledou pleť, své jiskrné oči, pěkné černé obočí, jemný táhlý a jak se mladému faráři zdálo, trochu všetečný nosíček.

Pan správce pozdvihnul sklenku na zdraví pana faráře a na dobré dle ubé přátelství. Obecné ťukání.

"Co se toho přátelství týče — podotkla při tom z ženštin — kterou velebníček nejméně zná — "doufáme v ně, ať už nás pan farář slyšel čili nic, než před chvílí na dvéře zaklepal."

"Mají zlé svědomí," řekl pan správce kněz. — "S pravdou přec boha, Mininko, že jste tedy se movaly o panu faráři?"

"Páter Čacký zrděl se jako pivoňka; žádná ani z krasavicích obličeji neprozradila, zdali pan správce mluví žertem aneb do pravdy.

(Pokračování.)